

že při určitých okolnostech je přípustné, aby silostroj řídil nezkoušený řidič, nemá v tomto případě závažnosti, poněvadž okolnosti tyto, jak byly znalcem uvedeny (při výcviku, při nehodě za jízdy) v tomto případě nebyly dány. Tvzení, že nedostatek šoférské legitimace není v logické souvislosti s úrazem proto, poněvadž K. K. řídil po celé měsíce jeho auto a motorku a byl s řízením jich obeznámen, nevyvrací příčinnou souvislost mezi nedbalostí obžalovaného, že svěřil motorku A. K-ovi k samostatnému řízení, a mezi nastalým úrazem, poněvadž faktickým, byť i častějším řízením silostroje není prokázána úplná způsobilost řidiče k samostatnému řízení silostroje a obžalovaný z namítané okolnosti nemohl důvodně usuzovati o úplné způsobilosti K. K-yho k samostatnému řízení silostroje, což ostatně prokázala i jízda sama, při níž řidič K. K. osvědčil nezkoušenost a nevědomost co do nejzákladnějších povinností při jízdě silostrojem. Obžalovaný dopustil se tedy nedbalosti, když svěřil samostatné řízení motorky nezkoušenému řidiči K. K., kteroužto nedbalost tím spíše mohl nahlédnouti, poněvadž je sám zkoušený řidič silostrojů. Nedbalost stihá obžalovaného dále i proto, že se pustil na cestu za tmy s nedostatečným osvětlením silostroje, neboť kapesní elektrická lampička byla za daných okolností, jak nižší soudy správně dovozují, zřejmě nedostatečná, což obžalovaný tím více mohl rozpoznati, poněvadž podle zjištění vrchního soudu byl před nastoupením jízdy od dělníků u něho zaměstnaných varován, aby se bez náležitého osvětlení na cestu nevydal. Obžalovaného stihá tedy nedbalost ve směrech nižšími soudy správně uvedených a nedbalost tato měla za následek nastalou srážku a úraz a je tedy v příčinné souvislosti s úrazem. Proto zodpovídá obžalovaný za trestné činy. Okolnost, že A. S. úraz spoluzavinil, obžalovaného neexkulpuje.

Čís. 4627.

Při služebné starší 18 let nebude zpravidla její věk o sobě pokládati za důvod ochrany podle § 132 III tr. zák.

(Rozh. ze dne 9. února 1933, Zm I 939/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 23. září 1931, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem z části dokonaného z části nedokonaného svedení ke smilstvu podle §§ 8, 132 III tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného jeví se býti důvodnou, pokud s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. uplatňuje, že rozsudek postrádá zjištění skutečností, odůvodňujících v souzeném případě zákonný znak »svěření«

k doзору po rozumu § 132, III tr. zák. Nejvyšší soud stojí důsledně na právním stanovisku, že pouhá jsoucnost služebního poměru sama o sobě nestačí k založení poměru zákonem (§ 132/III tr. zák.) předpokládaného, nýbrž že se vyžaduje, by buďto zaměstnavatel byl osobou k tomu povolánou pověřen dozorem nad služebnou, nebo by tu alespoň byly zvláštní okolnosti, jež by služebnou činily potřebnou zaměstnavatelova dozoru co do jejího mravního vývoje, z kteréhožto hlediska přicházejí v úvahu zejména: mladistvý věk služebné, její tělesná nebo duševní nevyspělost, její osobní povaha, skutečnost, že rodiče nebo jiné osoby, jimž v první řadě náleží pečovat o její mravní vývoj, nemohou na ni dozorati, a j. (rozh. n. s. č. 3185, 4061, 4315, 4321). Rozsudek nezjišťuje, že, jak to tvrdila obžaloba, rodiče Anny W-ové dceru dali k obžalovanému do služby a tím ji svěřili jeho doзору. Jinak odůvodňuje svěřením to jen poukazem na mladistvý věk W-ové, která jako 17leté děvče k obžalovanému do služby vstoupila a již v době činu bylo 19 let. Ač nelze přesně vymezit věk, až do kterého trvá ona potřeba ochrany, podává se přece ze životní zkušenosti, že předpokládaná tu nezralost a tudíž mladistvý věk končí zpravidla dosažením 18. roku. Tomu odpovídá také stanovisko zákonodárce, jenž různé výhody trestněprávní, poskytované s hlediska věkové nevyspělosti, a různá opatření, sledující účel ochrany mládeže, váže alespoň převážně na nedokonaný 18. rok (srov. § 34 zák. č. 71/1922, § 35 zák. č. 50/1923, nařízení z 25. listopadu 1902, č. 51 věstníku a posléze zejména zákon o trestním soudnictví nad mládeží č. 48/1931). U děvčete, jemuž v rozhodné době bylo přes 18 let, nelze tudíž již bez všeho předpokládati takovou nedospělost, která by sama o sobě odůvodňovala potřebnost dozoru v ohledu mravním (sb. n. s. č. 4321). Nalézací soud nesměl se tedy spokojiti jen s poukazem na stáří Anny W-ové, nýbrž měl spíše zkoumati a zjistiti, zda snad Anna W-ová přes svůj věk nad 18, ba již i nad 19 let snad pro svoji tělesnou nebo duševní (mravní) nevyspělost neměla dostatečné porozumění pro význam a dosah smilných činů, k nimž byla sváděna, a nebo zda nebylo obžalovanému jako hlavě domácnosti snad z jiných nahoře příkladmo naznačených důvodů, přes její věk, překročivší pravidelnou hranici mladistvosti, podle všeobecných názorů životních bděti nad jejím mravním chováním. Nalézací soud, odsoudiv obžalovaného pro zločin podle §§ 8, 132/III tr. zák., aniž zjistil zvláštní okolnosti, odůvodňující potřebnost dalšího dozoru nad mravním vývojem služebné starší již 18 let, zatížil tudíž rozsudek zmatečností podle č. 9 a) § 281 tr. ř. Bylo tedy zmateční stížnosti podle § 5 zák. č. 3/1878 ř. zák. za souhlasu generálního prokurátora ihned při neveřejné poradě vyhověti a uznati, jak se stalo, aniž nutno zabývat se dalšími vývody stížnosti.

Čís. 4628.

Byla-li věc (dříví) prodána pod podmínkou, že kupitel nesmí ji odvézt, dokud nezaplatí prodávajícímu kupní cenu, dopouští se kupitel krádeže, odvezl-li si věc tu (dříví odplavil), ač nebyla úplně zaplácena.

(Rozh. ze dne 11. února 1933, Zm I 910/31.)